

Møller, men da hun nu saae Asmus Hagen komme op gennem Havegangen, jog der en Angst igennem hende.

Hun skyndte sig ud.

„Der er da vel ikke noget i Vejen med Mor?“

„Nu skal du ikke lade dig forskrække,“ sagde Asmus. „Jeg har været kaldt til en Patient her i Nærheden, og jeg syntes saa, jeg med det samme vilde kigge herind og lade dig vide, at din Mor nu til Morgen har haft et Anfald af ret slemme Underlivs-smerter. Jeg har givet hende et Par Streger Morfin, saa hun skal helst være lidt i Ro; men du kan godt tage med ind og se til hende. Blot du ikke bliver for længe.“

Paa Vejen ind til Byen lod han hende efterhaanden forstaa, at Tilstanden var alvorlig. At Sygdommen var Kræft, sagde han dog ikke. Og heller ikke Jytte nævnede Ordet af Frygt for at faa en begyndende Anelse bekræftet.

Hun fandt Moderen stærkt svækket efter Nattens Lidelser. Armene laa afmægtigt henstrakt paa Tæppet, og kun med Vanskelighed løftede hun Øjenlaagene. Hvad der dog allermest gjorde Indtryk paa Jytte, var det angstfuldt spejdende Blik, hvormed Moderen søgte at gennemtrænge Asmus' og hendes egen Forstillelse, og det Udtryk af Træthed og Lede, hvormed hun vendte Ansigtet bort, da Asmus muntert forsikrede, at hun snart vilde komme paa Benene igen.

En ældre Sygeplejerske, som Fætteren havde skaffet tilveje, opholdt sig i Soveværelset. Hun fulgte ham ud, da han gik, og Moder og Datter blev en Tid alene.

Jytte havde sat sig paa Sengekanten og taget Moderens Haand.

„Hvad tror du, jeg fejler?“ spurgte Fru Bertha, saasnart de andre var gaaet.

„Du har vel forkølet dig, lille Mor!“

„Har Asmus ikke sagt noget?“

„Ikke til mig.“

„Aa nej! Jeg skal vel bedrages til det sidste!“

Øjenlaagene sank i, og hun vendte sig atter bort. Jytte vilde gerne trøste hende, men vidste ikke, hvad hun skulde sige. Og nu slog Uret inde i Dagligstuen og mindede hende om Karsten.